

Els esports

Hoquei

El Terrassa vencé 'A'gei per 2 a 0. El Polo capdavanter en primers, segons i le cers equips

TERRASSA, 2; R. U. ALGER, 0
A huir al matí es jugà el primer dels partits que enguany el Terrassa i el Junior han concertat amb l'equip del R. U. Alger. El primer d'aquestes encontres corresponia jugar-lo al Terrassa. El segon, haurà estat jugat avui per Junior.

A Terrassa hi ha afició a l'hoquei. A huir ho palesa a bastament omplint el camp de joc de gom a gom. Veritablement la partida no defraudà.

L'equip francès se'n mostrà un bon conjunt, on hi destaquen jugadors de molta categoria, com és, per exemple, el seu porter Aquest xicot no s'impressionà ni poc ni molt davant l'atac — més d'una vegada angulós — de l'equip local.

Sempre ben col·locat i serà, després de la trajectòria de moltes pilotes, quan el públic anava ja a cridar gol. Es un home difícilment batible.

Un altre element destacat és l'extrem dreta. Jugador rapidíssim i de molta empenya, porta el perill amb gran facilitat a la porta contrària.

I en un pla més interior, remarquem l'actuació de la defensa, mig dreta i interior esquerra.

Els altres elements no passen d'és ser discrets.

Resumint, un equip regular que milloraria molt si guanyés en velocitat, i perdés el costum de parar amb els peus, defecte que en més o menys tenen tots els seus jugadors.

El Terrassa, en conjunt, efectuà un bonic encontre. El joc del Terrassa és simplicitat. El mínim de jugades per arribar a la porta contrària; naturalment això comporta una velocitat extraordinària que moltes vegades va en perjudici de la precisió; però, és aquesta velocitat precisament la que dona un caire veritablement emotiu als encontres jugats per aquest equip.

La inclusió de nous elements ha comportat una major potència; en canvi la baixa forma — suposem momentània — d'alguns altres, ha restat eficaça al conjunt.

A huir mateix aconseguiren dos gols i encara procedís de faltes clares. El primer obtingut per Detrell. A en un "stick" per sobre el cap i el segon per Badiella, que e s'efià la centrada el mateix amb el peu.

No comprem la decisió arbitral en concedir-hi, puix que més que afavorir perjudiquen l'esportivitat del nostre hoquei.

Per altra banda, no trobem res més

a dir a l'actuació del Terrassa, si no és a Francino, que té el defecte d'apurar massa la jugada. No creiem absolutament necessari arribar cada vegada a la ratlla de "kick" per efectuar la centrada. Moltes vegades la pilota no arriba al cercle de "shoot" perquè la seva trajectòria donava lloc a la col·locació dels adversaris. Amb tot, deixant de banda això, realitzà una bona partida.

Els altres, bé; recomanariem, però, a la ratlla mitja una mica més de precisió en les centrades.

Arbitraren menys que discretament els senyors Palet i Salvatella.

Equips:
R. U. Alger. — Moreau; Cardinet, Maire, Bona, Imbert, Stumpf; Chilly, Chauveau, Jussierand, Clarac, Bailly.

Terrassa. — Ariza; Puig, Domingo; Ambrós, Argemir, Codina; Francino, Badiella, Roig, Detrell, Indurain.

POLO, 8; SABADELL, 0
Aquesta dos equips celebraren l'encontre que tenien pendent de la primera. Com és deduïble pel resultat, el Polo no tingué adversari, oi més, si és en compte que els del Vallès presentaren un secon centu reforçat per alguns elements del primer.

La primera part acabà ja amb un 4 a 0 ben significatiu. Els gols foren aconseguits per Tarruella, tres, i Lacour, un.

La segona fase oferí les mateixes característiques de la primera. Atac a gol per part del Polo, amb escapades aïllades del Sabadell, que tenien cura d'interceptar sense dificultats la mitja o la defensa polistes. S'aconseguien també 4 gols — Tarruella, 3; Lacour, 1 — que sumats als quatre anteriors, fan els vuit amb què finalitzà el partit.

Suposem que aquesta vegada el Polo no haurà protestat l'atac. Arbitrà sense dificultats el senyor Collé.

Fotopis:
Polo. — Rodríguez; Goñi, Baeuñá; Lobo, Cracia, J. Renau; Ferreras, Lacour, Tarruella, M. Renu, Palomo.

Sabadell. — Moragas; Valero, Santpere, Pont, García, Colomer, Lluch, Corral, Busch, Llucet.

Resultats dels partits de segons equips:
Torróndis, 1; Polo, 2.

Terrassa, 3; Afa, 0.
Junior, 3; Terrassa J. A. C. 0 Sabadell-Comtal (no celebrat).

NECROLOGICA

SOFIA SUBIRAN

Després d'una ràpida i cruel malaltia ha mort recentment a Saragossa la senyora Sofia Subiran i Monen, germana del nostre volgut company a la premsa senyor Francesc Subiran, redactor de "El Mundo Deportivo".

Amb motiu de tan sentida pèrdua, rebí la desconsolada família i especialment l'amic Subiran, el nostre més sincer condol.

PRO MUTUAL ESPORTIVA

Una gesta de l'empresa Capitol

Volem remarcar la gesta de l'empresa cinematogràfica Capitol, la qual amb motiu de l'estrena de la darrera producció de "Elocasses" — una sèrie d'ingressos de la sessió — demà dimarts — a benefici de la Mutual Esportiva de Catalunya.

Cal que els esportius sapiguem correspondre.

Frontó Txiki-A'ai

Avui, dimarts, nit, a 1/4 d'11

PRIMER PARTIT

SAGRARIO i ANGELINA

contra

ARRATE i MARICHU

SEGON PARTIT

MATILDE i TONI

contra

LUMI i ANGELITA

Demà, dimarts, tarda i nit,

grans partits i quíndies americanes per les senyores raquetistes professionals.

LA RAMBLA

diari catalanista de les

esquerres,

publicarà cada dia una

interessant informació

d'esports

LA RAMBLA—9 de gener

Bàsquet

El Campionat de Catalunya La darrera jornada de la primera volta transcorre guda sense sorpreses

RESULTATS
ESPANYOL, 36 - MANRESANA, 11.
ILURO, 17 - BARCELONA, 26.
INTENDENCIA, 35 - JUNIORS, 20.
PATRIE, 45 - LAIETA, 19.

Davant el programa de partits anunciats per a ahir, i considerant ja el Barcelona, Patrie i Espanyol, fàcilment vencedors dels seus adversaris respectius, Iluro, Laietà i Manresana ens traslladarem al terreny de davant les Casernes Noves, de darrera el Parc, Intendencia - Juniors era per a nosaltres un interrogant, ja que tant un equip com l'altre, malgrat els resultats obtinguts fins a la data, no ens han satisfet quant a conjunt, ni quant a tècnica.

Arribarem a la grandiosa esplanada anunciada i sortejant les pilotes que fragaven arran nostre llançades amb més o menys traça pels futbolistes anònims que pugen enmig d'aquell vestit i enigmàtic girell de camps de futbol, entremig dels venedors ambulants de taronges a dues cines i evadint els ciutadans tramocsos que ens oferien el xurro ensofrit de llur bagatxa, ens situarem prop de la tanca del terreny de bàsquet confosos amb els vestits aquils — color que descobriem a còpia de molts esforços.

Mentre el nostre company espectador ens anava llançant al damunt les pells d'una sucosa mandarina que devorava amb una afició entenedora, formàrem part durant quaranta minuts d'un públic que savoria, que de tard en tard badallava i d'uns quants que s'engressaven picant de mans sense solta ni volta, segurament per no adormir-se.

Les condicions atmosfèriques del camp d'intendencia no són les més confortables tanmateix. El vent hi xuixa de tots cantons, el sol hi toca d'esquellentes i la quinxalla que pretén jugar a futbol prop nostre, de tant en tant ens premia amb un cop

de pilota a les cames o a una de les dues gales.

Això sí, dins l'element militar hi ha afició. Davant nostre un soldat que endevinarem era "ranxero" perquè el color del vestit el delatava, posava una afició tal en les jugades que cada vegada que un del seu equip perdia la pilota estrenyia fortament les dents sobre les ungles de la mà fins al punt que temèrem que quedaria sense. No ens atrevírem, però, a interrograr-lo; abans de dirigir-li la paraula constatarem que en qüestió d'higiene discrepàvem, i per evitar una disputa en matèria de bàsquet preferírem deixar-lo fer.

Ah! Ens oblidàvem de ressenyar el partit. Es veritat. Començarem per dir que el resultat no és fidel reflex de la lluita descabellada; a dreta llei, el marcador havia d'assenyalar, en acabar, un empat a cap. Jugada digna d'esmentar.

El Juniors, amb un cinc incolor, sense control, jugadors apàtics, llançant el cuir des de mig camp, durava excessiva en les entrades.

L'intendencia, un conjunt sense tàctica, sense tècnica, insegur, mancats en absolut de cohesió i intenció el marcatge des de mig terreny de joc, en la qual cosa estiguérem bon xic afortunats. Viladec, anant amunt i avall del camp com una espartita, sense la més lleu noció de la seva comessa i amb uns excentricitats impròpies d'un jugador com Victor, que no és novel·la, en bàsquet. Catarneu, un digne company de l'anterior, i Estop, força insegur i mal ajudat. Pujol dugué a cap una partida millor que els seus companys. L'únic que mereix el nostre encomi fou Martínez, el qual va ésser en tots moments el millor dels deu. Martínez, que posseïx uns qualitats excepcionals, un bon coneixement del joc i un gran encert en pujar la pilota a l'anella, salvà

una vegada més el seu equip, i permeté en les seves intervencions donar la sensació que ahir al matí al terreny de davant les Casernes es disputava una partida de campionat de bàsquet.

Sota les ordres del col·legiat senyor Gironès, que lutjà encertadament l'encontre, llevat completament de dificultats, s'arreglaren els equips com segueix:

Intendencia: Pujol (2), Martínez (7), Estop (11), Viladec (6) i Catarneu (9).

Juniors: J. Vidal, P. Vidal (2), Benach, Sanahuja (9) i Redón (7).

Els altres equips:
Espanyol: Brotons (2), Gago (4), López (10), Redón (3), Coll (9) i Vallard (8).

Manresana: Ametlla (1), J. García, Soler (5), Vila (4) i E. García (1).

Arbitrat amb competència el col·legiat senyor Estany.

Resultat al mig temps: 20 a 7 favorable als vencedors.

Iluro: Baró (2), Montasell, López, Xibillí (6) i Cordon (9).

Barcelona: Ferrer (5), Carbonell, Tomás (10), Hernández, Vilà (5) i Mallard (6).

Arbitrat pel col·legiat senyor Vilallba amb encert.

Puntatge al primer període: 4 a 14 favorable als vencedors.

Font: Maurin (2), Borrell (4), Font (14), Arnau (12), Henry (3) i Mitchell (10).

Laietà: Félix, Martínez (2), Muscat (2), Liebot (6), Mirambell (8) i Arenys (1).

Arbitrat pel col·legiat senyor Brotons.

El marcador assenyalà a la primera part: 30 a 13 a favor del Patrie.

KILL

Segons equips
Espanyol, 43 - Manresana, 26.
Iluro, 14 - Barcelona, 18.
Intendencia, 26 - Juniors, 18.
Patrie, 10 - Laietà, 15.

Resultats de tercera categoria
Jovenut, 32 - Ferra Agulló, 20.
C. C. Prat de la Riba, 17 - Sbart Magda, 25.

Santjoanenc, 7 - Rubí, 27.
Comtal, 14 - B. P. Montgat, 36.

AGUPACIO DE BASQUETBOL DE CATALUNYA
Renacimiento, 53 - U. G. 1 E. de Badalona, 25.

J. Fiequera, 2 - Montseny, 0.
Marinenc, 10 - Badaloni, 67.
Natura, 20 - Montserrat, 5.

CLASSIFICACIONS
Primera categoria

Patra 7 5 1 1 249 157 11
Intendencia 7 5 1 1 204 168 11
Espanyol 6 5 0 1 177 113 10
Juniors 6 3 1 3 163 148 7
Barcelona 7 3 1 3 169 138 7
Iluro 7 3 0 4 108 151 6
Laietà 7 1 0 6 127 314 2
Manresana 7 0 0 7 99 179 0

Tercera categoria
Primer grup

Montgat 3 2 0 0 123 28 6
Ferran Agulló 3 2 0 1 102 53 4
Jovenut 3 2 0 1 78 63 4
Comtal 3 1 0 2 46 81 2
Rubí 3 1 0 2 63 43 2
Santjoanenc 3 0 0 3 15 149 0

Segon grup
Sbart Magda 2 2 0 0 45 27 4
Ripoll 2 1 0 1 31 33 2
Mollet 2 1 0 1 23 31 2
Sabadell 1 1 0 0 19 10 2
Prat de la R. 3 0 0 3 42 68 0

HOMENATGE ALS SOTS-CAMPIONS D'EUROPA
Hem rebut de la Federació Catalana la nota següent:

"Encara perdura en el record de tots la brillant actuació de l'equip d'Europa de Basquetbol, en el qual formaven tres jugadors catalans, en conquistar a Ginebra el títol de sots campions, en el Campionat d'Europa de Basquetbol, en el qual prengueren part deu nacionals considerades les millors d'Europa.

Per tal de retribuir un homenatge als jugadors que assoliren una classificació tan honrosa per Espanya i que fins ara cap altre esport no havia conquerit, la Federació Espanyola de Basquetbol ha iniciat una

Comarques

ESPARREQUERA

Pla del Penedès, 1

C. E. Esparrequera, 4
Jugat ahir a la tarda, amb escàs públic, degut a la tarda freda que feia, tingué lloc aquest encontre, corresponent al Torneig Intercomarcal de Clubs Modestos de Futbol.

La primera part fou molt moguda i disputada. Els primers de marcar foren els visitants; Prats empatà, i després l'empat Isard, de penalty.

A la segona part l'equip local no tingué contrincant; atacà moltíssim, però l'encertada actuació del porter i defensa dreta motivà que no fos més crescuda la derrota; els locals marcaren dos gols més, obra de Prats, en dues excel·lents jugades dels locals.

Pels visitants sobresortiren el porter i el defensa dreta; la resta complí. Dels locals, bé tota, sense forçar-se massa; Torres, el més fluix, però complí. L'arbitratge, regular.

R. TERMENS
A OLESA DE MONTSERRAT
Penya Marín, del C. E. Olesa, 8
F. C. Granada, 0

Per al dia 12:
La Granada - Esparrequera.
Vilafranca - Olesa.
Igualada - Pla.

R. TERMENS
CAMPIONAT AMATEUR DE LA PROVINCIA DE GIRONA

Figueras, 29. — En terreny figuerenc s'ha jugat el partit de campionat entre els equips amateurs del Girona i del Figueras.

L'encontre ha estat jugat en forma interessant, puix que si bé el joc no ha estat de gran qualitat, han mantingut sempre l'atenció del públic les constants oscil·lacions del marcador, puix que l'encontre ha finalitzat amb un empat a 4 gols.

Defensaren els colors amateurs del Figueras: Cabaries, Genisac, Dominguez, Tecut, Vayreda, Font, Hilari, Roca, Jofre, Muxada i Quidada.

Arbitra l'amateur Latorre.

C.
LA RAMBLA
diari catalanista de les
esquerres,
publicarà cada dia una
interessant informació
d'esports
LA RAMBLA—9 de gener

A OLOT

Dia 29

Olot F. C., 6-Vich F. C. (Reserva), 3.
Jovenut Olot, 2-F. C. Sant Quirsen, 3

Al camp de l'Olot, van jugar un partit amistós els equips esmentats. L'Olot, que continua provant nous elements, va obtenir una crescuda puntuació degut a què la davantera estigué ben secundada pels mitjos, en els quals figurava el nou entrenador i jugador Prieto.

El Vic al segon, temps aminorà un xic el desavantatge de la puntuació i igualà en joc la partida.

Al cap del Jovenut es jugà de campionat i novament els locals perderen els punts.

No ens estranyaria gens que els locals arribessin al final del torneig impuntats, car s'han mostrat com equip més inferior a tots els altres components del seu grup.

Dia 1
Jovenut Olot, 6 - F. C. Ripoll (reserva), 3

Un partit amistós que ha avalorat el públic per la poca qualitat de joc que s'ha emprat.

El Jovenut mostrà una gran superioritat davant del flux reserva del Ripoll.

DE CAMALLERA

F. C. Camallera, 2 - E. C. Pontós, 2
Partit molt accidentat fou el que es jugà al camp de Vista Alegre entre els equips més amunt esmentats; la culpa la va tenir l'àrbitre, senyor Jeroni, en deixar fer el que volgué el jugador del Camallera Gibert, que no féu res més en tot el partit que anar a la caça de l'home i no de la pilota. Fora d'aquest incident, es veié un gran partit.

El Pontós destacaren Jordà, Barneda, Farreró, Bayo i Baró; els altres, amb més voluntat que encert.

Del Camallera només diré que si vol anar al torneig Copa Palafrugell cal que es reforci amb elements de classe, o sinó només pot anar a combatre amb equips com el Canyelles, Arenys i Vilajoan per assegurar el títol o classificar-se "honoràblement".

VILANOVA I LA GELTRU
F. C. Catalunya, 3;
Gimnàstic de Tarragona, 2

Tal com estava anunciat, el diumenge passat va iniciar-se el Campionat de Tarragona.

U. S. Pla, 3 - Casal E. C. 1.
El Casal E. C. es desplaçà al Pla del Penedès a jugar el partit corresponent de Campionat, i degut sens dubte que els seus jugadors estaven cansats i alguns lesionats, del partit jugat d'abans a Esparrequera, no donaren el resultat que d'ells s'esperava i perderen per 3 a 1.

Casal E. C.; Antó, Mateu, Solsona, Camí, Saumell, Balanya, Arnabat, Martí, Raventós, Balaguer i Gallego.

subscripció per tal d'adquirir algunes medalles d'or que perpetuin la gesta dels nostres basquetbolistes.

La Federació Catalana, desitjosa que l'homenatge tingué el major rellu, tota vegada que en l'equip d'Espanya figuraven tres jugadors catalans, els atletes Ferran Muscat, Joan Carbonell i Armand Maurin, des d'aquest moment obre una llista a fi d'engrossir la subscripció nacional, i prega especialment als seus clubs afiliats que vulguin col·laborar-hi, així com també s'adreça a tots els jugadors i aficionats en general, perquè hi facin llur aportació, que podran fer efectiva a l'estatge de la Federació Catalana, Portaferrissa, 11, entressol, primera, cada dia feiner, de vuit a nou. Es prega als possibles donants que vulguin apressar-se, tota vegada que la subscripció serà closa el dia 15 vinent.

pionat de Segona Divisió de Lliga Catalana, i en aquesta vila, va correspondre enfrontar-se els equips F. C. Catalunya i Gimnàstic de Tarragona.

Al principi de la partida hom veié una classe de joc, en ambdós equips, que veritablement no ho semblava pas de campionat; però a mesura que transcorria el temps, el Gimnàstic s'anà imposant sobre el seu adversari i realitzà boniques jugades que temien una forta desfaite per al Catalunya. I afortunadament el cercle local va saber defensar-se davant del seu fort contrincant i ja, en inclinar-se el matx, s'apuntà el seu primer gol, que per cert fou molt bonic, del seu extrem dreta Vernis. I també, a mitjans d'aquest primer temps, el Gimnàstic va marcar, producte d'una avançada individual del jugador Gasulla. Degut a un centre de Vernis, Espinazo va augmentar el tancat favorable al Catalunya.

A la segona part, al cap de deu minuts de joc, el Gimnàstic aconseguí un altre gol de Gasulla. Alshores existí certa desmoralització en les rengles del desmorallat, però de totes maneres aquestes es defensaren tant com pogueren, fins que s'apuntaren un altre gol, obra de Carbonell (J.), i deixaren en tranquil·litat el cercle local en no produir-se un resultat advers i que en les acaballes de l'encontre semblava que hauria esdevingut una sorpresa per al Catalunya.

L'alineació dels equips fou així:
Gimnàstic de Tarragona: Sespiano, Ximés, Riera, Sospita, Sala, Tria, pils, Lombard, Payà, Gasulla, Cortés i Palau.

F. C. Catalunya: Raldris, Callas, Guillaumon, Carbonell I, Domínguez, Fernández, Vernis, Carbonell II, Hernán, Espinazo i Torres.

L'àrbitre col·legiat, senyor Andreu, regular. — G. MORERA.

ARTES

Competició Comarcal Bages-Vallès
Resultats del dia 29 de desembre:
Navarclés, 0 - Llorensà, 2.
Montseny, 3 - Artesc, 5.
Avinó 2 - Santpedor, 2.

Ha començat la segona volta i l'Artesc ha donat la primera sorpresa en guanyar la Montseny, en dels equips bons de la competició. Això sí, hem de fer evident que, mitja esportivisme dels jugadors montsenyencs, l'Artesc i per primera vegada trobà un àrbitre imparcial, deslligat de tot fanatisme parcial o partidista.

En Vilafranca complí dignament la seva comesa. I cal esperar que els altres àrbitres en prendran exemple.

Per haver-se rectificat en la seva protesta la Montseny, queda anul·lat l'acord pres pel partit-revanja a celebrar al camp de l'Artesc.

Al seu lloc i vàlid per a la puntuació del torneig, el dia de Cap d'Any va celebrar-se el partit Artesc-Santpedor, el qual acabà amb el resultat de 1 a 0 favorable als locals, i els rasters es retiraren del camp de joc quan mancaven vint minuts pel seu total desenrollament. Actes com els succeïts en el moment del desenrollament no són dignes de relatar-se per denigrants i antiesportius. Són de dispensar alguns actes abusius dels jugadors, aportats pel seu nerviosisme. Però no l'actitud d'alguns visitants, espectadors (?) i menys la incapacitat d'individus que volien representar a delegació d'un Club. Val més no parlar-ne, perquè fa tanta llàstima com fastí.

Puntuació actual
Llorensà 6 5 1 0 26 4 11
Santpedor 7 4 1 2 19 4 9
Avinó 6 2 2 2 7 9 6
Artesc 7 2 2 3 13 20 6
Montseny 6 1 1 4 18 23 3
Navarclés 6 1 1 4 9 19 3

LA RAMBLA
diari catalanista de les
esquerres,
publicarà cada dia una

1935 C I N E M A 1936

Pels cinemes

Breu comentari de's films que hem vist

Fèmina presenta Ana Karenina

En les seves acaballes, el cinema mut se les empenygué amb un film basat en la coneguda obra de Lleó Tolstoi "Anna Karenina", el qual presentà la Metro i interpretà l'aleshores popular parella Greta Garbo - John Gilbert. Ara, en ple cinema sonor i en complir-se, precisament, el 25 aniversari de la mort d'aquell gran escriptor, la mateixa marca acaba de presentar-nos, en el Fèmina, una nova versió del drama tolstoïa, mantenint, encara, en el "rol" principal, a la personallíssima Greta Garbo, la qual ens ofereix una de les proves més reeixides del seu artístic. John Gilbert, al qual la nova modalitat cinematogràfica ha anat postergant ràpidament fins gairebé fer-lo perdre en l'oblit, ha estat substituït per Frederic March, un dels actors contemporanis més complet i que compta amb millors simpaties per part del públic.

L'obra del famós novel·lista que, junt amb Dostolevski, ha compartit el primer lloc en la literatura russa, ha estat interpretada amb una gran fidelitat, si bé sense exposar d'una manera tan crua i descarnada la podridura social d'aquell país que tan-tes hores d'angoixes i tants ves-

perquè la cinta estés presentada amb tota propietat i luxe de detalls. Gràcies a això, en el film hi figuren diverses escenes que, per l'esforç que representen, mereixen tota mena d'elogis; però d'una manera principal la festa en què se'n ofereix una masurca esplèndida i en la qual hom no sap què admirar més, si l'escena fastuosa de la dansa, en conjunt, o el moviment encertadíssim dels principals personatges del film, tots els quals, en un ordre i una harmonia perfectes, se'ns van definint diàfanament, assenyalant, des d'aquell moment, la trajectòria que fatalment hauria d'empèndre cadascuna d'aquelles vides.

Una gran part de l'èxit correspon a Clarence Brown, el treball de direcció del qual no pot ésser més reeixit ni acurat. L'ambient que ens presenta sembla arrencat d'una estampa d'aquell temps. I la mestria amb què fa moure els personatges; l'oportunitat en tallar el diàleg; el moviment de la cambra; tot, en fi, acusa una intel·ligència clara i una mà experta que serviren per a situar-lo definitivament si no hagués ja confirmat a bastament la seva capacitat en actuacions anteriors.

DIANA COTTON

Astoria presenta Los últimos días de Pompeya

No es necessita gaire suspicàcia per endevinar que es tracta d'un d'aquells films anomenats de gran espectacle. El que cal dir és que aquesta vegada la Radio ha volgut presentar-nos quelcom que no desmereixi en res de les produccions que d'aquest gènere ens han ofert anteriorment altres editors especialitzats en aquesta mena de cintes i cal convenir també que el seu intent s'ha convertit en una realitat ben falaguera.

El film, inspirat en una obra literària que porta el mateix títol, conté una diversitat d'escenes francament admirables, en les quals hi destaquen les de conjunt, on les multituds es mouen amb una disciplina perfecta, dirigides intel·ligentment per l'animador Miriam C. Cooper.

L'ambient, tan essencialíssim en aquesta mena de pel·lícules,

encaixa fidelíssimament amb l'impressió que de l'època en què es desenvolupa el film ens han donat els textos històrics. El mateix podríem dir en el que fa referència al vestuari i a l'arquitectura, no menys identificats al temps que es teixeix la trama de l'argument.

Moltes són les coses dignes de remarcar en aquesta cinta; però cal fer-ho d'una manera especial en l'erupció del volcà Vesubi i en les lluites dels gladiadors, d'una espectacularitat i plàstica sorprenents.

En resum, un film que no deceu, que ja és molt dir tractant-se d'una pel·lícula de pretensió.

Preston Forster n'és el principal protagonista i al seu costat actuen amb gran encert Alan Hale, Basil Rathbone i John Wood, entre d'altres.

Douglas Montgomery a Barcelona...

DIA 1 DE GENER 1936

Hem cantat aquesta tarda al Palau de la Música Catalana... El mestre Millet m'ha cridat l'atenció dues vegades... Estic distret...

No sé per què, però em sembla que he vist aquesta cara. Aquell jove ros amb el braç embenat i penjant d'una bufanda, que està al tercer rengle de butaques, jo l'he vist... Jo el conec... Em torno a distreure, el mestre s'enfada... Per mi és un artista de cinema. Es Douglas Montgomery? No estic segura? Com escolta!... Per si ho és o no, deixa'm lluir la meua veu, Ara em mira!... Si, n'estic certa, és Douglas Montgomery, la vena inflada del front... Ara parla. Si, no hi ha dubte, és ell. Oh, què està pesat avui el mestre! Quan siguem a la mitja part, me n'assegurare; aleshores tindrè temps de mirar-lo.

He corregut a la sala; ell no hi és. A la sala de descans tampoc; al cafè, tampoc. On serà? Déu meu, quina desgràcia si ha marxat! No! Ara baixa acompanyat d'un senyor; un noi va del braç d'una dona jove. Parla anglès. Es ell?... El crido? No m'atreveixo... El crido? Si, el crido! Douglas Montgomery... La veu m'ha sortit feble. Ell m'ha sentit, s'ha girat i m'ha somrigut... No hi ha dubte, és ell. Ho diré a les companyes.

Mentrestant han tocat sardanes. L'he pogut mirar a plaer. Un artista de cinema. Tantes vegades com he somiat veure'n un de carn i ossos! Es veu que li plauen les sardanes; ara se'm fa molt més simpàtic. Les companyes no em creuen. Se'n va? No espera la tercera part; tant com em lluria cantant "El comte Arnau"!

Sóc feliç. He vist realitzat un somni.

DIA 2

Sóc molt més feliç. El meu presentiment ha estat una realitat. He llegit als diaris que Douglas Montgomery és a Barcelona...

(Del diari d'una orfeonista.)

No era cap somni; l'orfeonista no s'equivocava. Aquell jove que portava el braç embolicat per una bufanda era el mateix Douglas Montgomery en persona, que, acompanyat d'uns amics, admi-

fundit, però aconseguí d'una manera ben completa la seva finalitat, que és la de fer passar una estona agradable i distreta a l'espectador.

El film és produït per Winfield Sheehan i dirigit per Irving Cummings.

Parlem-ne

Celebrant un aniversari

Dintre poc complirà el "Repertori M. de Miguel" el XXIIè aniversari de la seva existència professional. Per commemorar tan encertada actuació cinematogràfica, la seva direcció no ha trobat altre mitjà més expressiu per celebrar-ho com llançar una selecció de material directe en espanyol, que serà per a les empre-

SAVOY

Passeig de Gràcia, 86

Telèfon 76988

BUTACA: 1 PESSETA
AVUI, DILLUNS, CANVI DE PROGRAMA

NOTICIARIS:

Fox Movietone

France Actualités

MONADAS (dibuix Conejito Blas)

LA GRAN AUDICION (musical)

AUNQUE PAREZCA MENTIRA, a tot color - Universal

ses una prova de segurs i persistents triomfs.

Les pel·lícules que la constitueixen són:

"El último contrabandista". — Protagonitzada pel dir. Miquel Fleta i musicada per l'insigne Pau Luna. Tindrà estrna simultània a diverses regions espanyoles.

"El gato montés". — Òpera popular del mestre Pessella, amb Pau Hertogs, Maria del Pilar Lebrón, Mapy Cortés, Víctor Miquel Merás i altres intèrprets, que seran revelacions sorprenents de l'art del llenc, i els ens Enric Castellón i Eugènia Gascón, admirables casos de precocitat artística.

"Sangre de fuego". — Primer assumpte de cow-boys que es filma directament en espanyol, amb Carme Guerrero, Miquel Angel

rava i escoltava cançons i música de la nostra terra al Palau de la Música Catalana el dia primer d'any. Per sort del mestre Millet, la seva presència passà desapercibuda per la major part de la gent que emplenava la sala i de les cotxes que cantaven a les seves ordres, si no, els cants no haurien sortit com el gran Mestre volia.

Com fou conegut

El dia de cap d'any, a la Bodega de l'Hotel Colom, un jove s'apropà al bar i demanà un "whisky". L'hi fou servit, se'l begué, mirà la sala i se'n va. El cambrer, sorprès, va al seu darrera i li demana l'import. El digué el seu nom... Douglas Montgomery, habitació tal de l'Hotel. Havia entrat allí creient que era una dependència de l'hotel. Desfeta la confusió, el barman corregué a notificar-ho a la clientela.

"Aquell jove és Robert Montgomery, artista de cinema!"

Què va dir! En pocs moments

americà, satisfet de la seva estada a Barcelona, sortia en aquells moments cap a València i altres ciutats d'Espanya.

Interviú

—El vostre viatge a Espanya...?

—Res. Descansar, solament descansar i admirar—continua amb un somriure—les bel·leses de la vostra terra.

—Quina impressió teniu de Barcelona?

—Admirable. Una ciutat formosa, un clima extraordinari, una gent simpatíssima. Estic contentíssim d'haver-la visitada. M'emporto una impressió molt gran d'aquesta massa coral que acabo d'escoltar. És una cosa admirable.

—I de cinema...?

—Res. He vingut per descansar... Excuseu-me!

Res més ha volgut dir. Però per nosaltres, el fet que s'hagi preocupat per les manifestacions artístiques exclusives de la nostra terra ens fa més simpàtica la seva persona.

Personalitat

Aquest artista jove és un dels galans més considerats en el cel·lestar de Hollywood. La seva

ASTORIA

AVUI, CENT EMOCIONS PER MINUT!

Un film gegant...
Ràdio, naturalment

Preus sense alteració

s'armà un enrenou; Les dones corregueren darrera per veure'l. Quan arribaren a l'hall, el senyor Douglas, no Robert, com havia dit el barman, s'havia retirat a les seves habitacions.

L'endemà, a l'hora de l'aperitiu, la terrassa era plena d'admiradors.

Uns periodistes que se n'assabentaren, corregueren a entrevistar-lo. Unes breus paraules, una foto... L'actor del cinema

carrera cinematogràfica no és breu, ja que fa anys que actua en els films americans. Comença la seva actuació en els films muts al costat d'aquell cèlebre actor William Haines. En el cinema sonor ha interpretat les primeres figures dels films "¿Y ahora, qué?" "Les quatre germanetes". "Todos somos unos" i darrerament ha passat pel llenc del Capitol en el film "El misterio de Edwin Droad".

Ferriz i René Cardona en els papers principals.

"La mujer que supo amar". — Intens drama conjugal d'assumptes inoblidables, interpretat per Dora Ceprano i Enric Areu.

Cifesa s'ha establert a París

Una notícia que a tots els amants del cinema espanyol ha de causar excel·lent impressió: Cifesa, la gran productora nacio-

nal, ha obert despatx de distribució de les seves pel·lícules a la capital de França. A París, bressol de la cinematografia, ha quedat ja plantat el pavelló de la producció cinematogràfica espanyola per la seguretat i força mà d'aquesta marca, que amb aquesta conducta dona proves una vegada més del seu patriotisme.

Regeixen aquesta nova organització, que a París porta el títol

CAPITOL

DEMA, DIMARTS, DIA 7, A LES 10, NIT

Sessió numerada, sense augment de preu, a benefici de la

Mutual Esportiva de Catalunya

ESTRENA DEL PROGRAMA QUE ELS AFICIONATS AL CINEMA ESPERAVEN

Cinema Catalunya

AVUI
entra en
la
3.^a
setmana

Seguint la
marxa triomfal de les grans
superproduccions CIFESA

saments de sang havia de costar en les convulsions revolucionàries que l'estat d'opressió, de misèria i de vexaments en què vivia el poble anaven engendrant poc a poc. Tot això més aviat es veu pel reflex de la vida corrompuda, d'embrutiment moral i material que imperava en les altes esferes. I, encara, tot això tractat preferentment des d'un punt de vista psicològic i personal, del qual n'és la més clara exposició Wronski, el personatge que encarna Frederic March, el qual, malgrat la força d'un amor que ell creu sublim i inalterable, es deixa dominar per l'ambient que ha viscut i dona lloc a la tragèdia en què culmina el film, quan Anna Karenina, desenganyada, desfeta moralment, posa fi a la seva depressió i a totes les seves vicissituds llançant-se a les rodes del tren, en holocaust a aquell gran amor de la seva vida, pel qual ho sacrificà tot: fill, posició, benestar, etc.

La Metro no ha escatimat res

En la interpretació cal destacar, per damunt de tots, Greta Garbo, damunt la qual recau gairebé tot el pes de l'obra. En aquest film, la naturalitat que aconseguí donar al seu paper és un dels mèrits més remarcables. Dubtem que cap altre ar-

tista de les que compta la cinematografia hagués pogut donar més vida i força patètica al seu difícil personatge.

Frederic March, a l'alçaria de sempre, i el nen Freddie Bartholomew, encara que sense possibilitats de lluir-se com en "David Copperfield", confirma la fortament grata impressió que en l'esmentada cinta ens produí.

ANY NOU
NOVA MARCA

La nova pedra angular del cinema

Distribuidors exclusius:

HISPANO FOXFILM, S.A.E.

Central: BARCELONA

Carrer València, 280-282 — Telèfon 80121

La part musical d'aquesta producció, a càrrec del compositor nordamericà Ray Henderson, està provista de diverses composicions inspiradíssimes i que no solament donen lloc a què Shirley Temple ens delecti novament amb la seva melosa veu, sinó que també ofereixen a John Boles l'oportunitat de tornar-nos a obsequiar amb el seu cant, i a Rochelle Hudson la d'interpretar, per primera vegada en el llenc, un fragment musical.

Shirley Temple encarna el paper d'una nena orfe de pares, la qual viu amb la seva germana. La primera és adoptada per un solter milionari, el qual, finalment,

La simpática huérfana
AVUI, FESTIVITAT DELS REIS

Nit, a les 10: Programa corrent

Cada dia

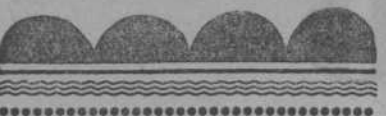
SESSIONS INFANTILS
a les quatre de la tarda, amb completament garantits

de "Exclusive Clifesa", dos homes joves, entusiastes i capacitats: els senyors Robert Philip i Wilhelm Kann. I, a més, amb el coneixement que tots dos posseïen dels negocis cinematogràfics, així com pel prestigi de llurs signatures, és d'esperar que molt aviat la producció espanyola ocupi un primer pla dintre dels negocis cinematogràfics de la veïna nació.

Durant el rodatge de «El cura de aldea» es volteja un operador

Al campanar de l'església de Villavieja de Yentes, província de Salamanca, on han estat filmats aquests dies els exteriors de la pel·lícula "El cura de aldea", va succeir un incident davant de galbre tot el poble, que hauria pogut costar-li la vida a un dels operadors.

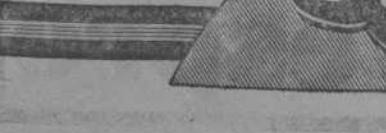
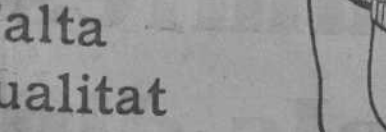
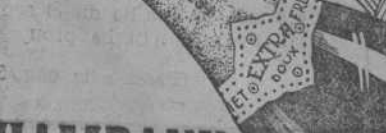
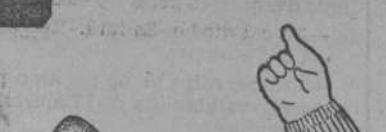
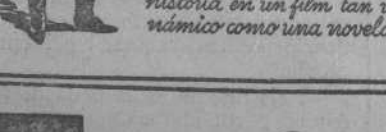
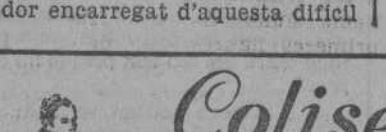
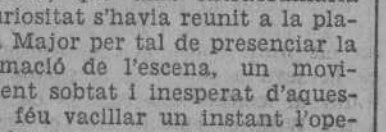
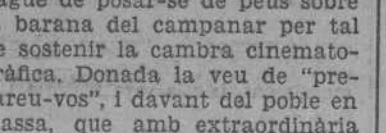
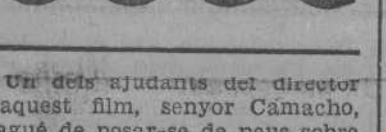
El succés fou el següent:

Fantasio

segueix mantenint la supremacia en els seus programes i ens ofereix

UN NOU ÈXIT

missió. El moment, no superior a un segon, horribilment tothom, puix que l'operador vacilla en un moment vençut pel moviment. Afortunadament, amb un esforç sobrehumà, va aconseguir vèncer el cos i calgué a l'interior de la torre en el precís moment en què una de les campanes que es trobava llure el posà novament en perill d'ésser llançat a l'espai.

Per instint, i ràpidament, va agafar-se a la campana i fou voltejat per aquesta diverses vegades fins que després de molts esforços l'aconseguien parar.

Aquest és un dels incidents més greus ocorreguts durant la filmació de "El cura de aldea", pel·lícula que, per l'ambient i llocs on es desenvolupen els seus episodis, ha proporcionat altres incidents, no menys emocionants que aquest, si bé no tan greus. El realisme, doncs, d'aquest film és quelcom que supera a tot càlcul i que ha d'emozionar segurament els espectadors que la visionen.

El successor de Carles Gardel es dona a conèixer en la pel·lícula argentina «El caballo del pueblo»

El cavall guanyador trepitja victoriosa la cinta. Nota culminant del "turi" que té la propietat d'atreure l'atenció de tot el públic i classes socials de Buenos Aires. Prova de tot aquest entusiasme és la lluita que en reflecteix al lleng, amb tota exactitud aquesta afició general de la població del Plata, grans concursos d'espectadors desfilaren per la sala "Renacimiento", i simultàniament per trenta-vuit més, en les quals es projectà durant diverses setmanes, i obtingué un gran èxit, la pel·lícula argentina "El caballo del pueblo".

Una altra modalitat haurà d'ofereir aquest film, en donar a conèixer la personalitat artística de Joan Carles Thorry. En aquesta es revela com a gran cantant el dit artista, que havia començat a tenir fama a les estacions radiofòniques, i que avui ja és distingit com a "successor" del malaguanat Carles Gardel.

Hi figuren també els més destacats artistes del tema i del lleng argentins: Irma Córdoba, dona molt elegant i actriu intel·ligent; Olinda Bozan, actriu còmica de llargues i brillants actuacions al teatre; Enric Serrano, gran company de Robert Casany en moltes i inolvidables companyies escèniques; Joan Mangianta, Pere Fortucl, actor còmic que s'imposà a "Luces de Buenos Aires" al costat de Glòria Guzmán.

Aquesta cinta argentina, que ha dirigit Manuel Romero, a la vegada autor del guió en col·laboració amb Lluís Bayón Herrera, les composicions musicals dels quals es deuen al compositor Albert Soler, ha estat realitzada als moderníssims estudis de "Lumi-film", constituint un dels èxits més grans que assolixin les produccions estrangeres durant aquesta temporada.

TEATRE

Punt i a part

La tradició i el costum han dividit la temporada teatral en tres etapes. La primera, va de darrers de setembre a Reis; la segona, de Reis a Setmana Santa; la tercera s'inicia el Dissabte de Glòria i acaba més o menys entrant l'estiu, segons sigui l'adhesió del públic.

Avui enterem, doncs, la primera etapa de la temporada 1935-36. Un moment propici per a fer unes quantes consideracions al marge del desenvolupament de la vida teatral barcelonina.

Des del punt de vista del teatre català, que és el que més ens interessa, aquests tres mesos passats no inciten precisament a l'entusiasme. Un absurd sistema de subvencions, gairebé millor: d'algunes, no ha fet possible una temporada catalana amb caràcter i ulla. Iniciarem la tardor teatral amb una nota molt pitoresca del conseller gestor de Cultura de la Generalitat, en la qual declarava haver trobat la manera de fer ressorgir el teatre català d'entre les ruïnes. El i Ventosa era el de les subvencions sistema preconcit pel senyor Duran a posteriori. Després, rectificà i abandonà el procediment de les subvencions a posteriori pel de les almoines a qualsevol moment. Resultat de tanta impremeditació: Tres mesos de funcionament fiac, més aviat miserable, d'un sol i únic teatre català.

En l'ordre artístic, poca cosa dig-

na de recordar en aquesta primera etapa de temporada catalana. Només una obra de Josep Maria de Segarra, "Roser florit", que, sense ésser una de les seves millors, té les qüestions una obra de Josep Maria de Segarra. La revelació d'un autor nou. Ignasi Agustí, esdevinent digne de recordança com a intenció, més que no pas com a resultat. I, pels beneficis que nosaltres creiem, de bona fe, que un èxit popular pot reportar al nostre teatre, "Amalia, Amèlia i Emilia", l'obra de Lluís Elies, que ha estat, per ara, l'únic gran i autèntic èxit de públic que han trobat les empreses barcelonines en aquests tres mesos darrers.

En el teatre castellà poden assenyalar-se en pedra blanca tres o quatre fets. És més: no creiem pas que en la nova perspectiva que ara s'obre pels teatres castellans de Barcelona, sorgeixin esdeveniments d'una qualitat artística superior als que s'han produït en aquesta primera etapa.

En primer lloc, el nom de Margarida Xirgu, associat estretament al de Federico García Lorca, "Yerma", "Doña Rosita la soltera" o el llenguatge de les flors", la nova "mise en scène" de "Bodas de sangre", són tres realitzacions d'aquelles que honorarien qualsevol teatre del món. Per la qualitat de les obres, per la bellesa de llur presentació, per l'excel·lència de la interpretació.

Després, Margarida Xirgu ens ha ofert unes representacions de "Fuenteovejuna" i de "La dama boba", que són, indubtablement, la millor commemoració que s'ha fet del tricentari de Lope de Vega.

Hem vist, també, l'estrena d'una obra inspirada en el més generós dels impulsos, amarrada tota ella de simplicitat i l'èxit de la qual pot contribuir a renovar un xic el teatre castellà. Es tracta de "Nuestra Natacha", que ha estat la consagració pública de la sensibilitat literària i de l'habilitat escènica d'Alfonso Casona.

I, dos altres esdeveniments, que han animat els teatres castellans de Barcelona, han estat la "rentrée" fugac de Catalina Barrena, una de les millors actrius de l'escena espanyola, i la revelació d'una altra gran actriu, Paulina Singerman, la qual ha conquerit Barcelona amb el seu talent, la seva joventut i la seva gràcia.

Així hem arribat al dia de Reis. Pocs dats agradables contem, per ara, el calendari que ens toca anar girant en el que resta de temporada. Potser només una: el debut pròxim de Maria Vila i Pius Davi a l'Espanyol, reconquistant per al teatre català el Paral·lel, que amb una mica de criteri i una altra mica de sort, podria constituir un dels baluards permanents del nostre idioma.

A. A.

CARNET

El dia 14 del corrent es presentarà la companyia Vila-Davi al teatre Espanyol. A la formació aquesta s'ha reincorporat el galant Pere Ventolrà i alguns altres elements que fins ara havien actuat al Novetats.

L'obra de debut serà "Bon cop de falc", d'Enric Casanoves, l'autor de "Miss Thery". L'obra policíaca que tant èxit ha obtingut, representada a català i en castellà. Després seguirà una estrena de Segarra, i més endavant una de Lluís Elies.

La companyia valenciana de Pep Alba té moltes probabilitats de traslladar-se al Victòria a continuar la profitosa temporada de teatre valencià que ara porta a terme a l'Espanyol. Ho celebrarem.

Dimecres a la nit es presenta al Romea la companyia del teatre Fontalba, de Madrid, amb l'estrena de l'obra d'Eduard Marquina "En el nombre del pare".

Avui és el darrer dia del cicle a l'Olympia. Ara, si no hi ha res de nou, podem acomiadar-nos dels "clowns", dels acrobates i dels cavalls fins a la tardor vinent. A l'Olympia, dintre de poc, es presentarà una companyia de ballets rusos que dirigeix l'excel·lent dansari Léon Volzkoïk.

Es depreu que al Principat donaren un programa de varietats tot esperant el debut d'una companyia de revista.

Santpere aquests dies fa parlar molt d'ell. Sembla-i ens n'alegrarem—que home enyora el teatre.

tre. Es diu si tornarà a fer comèdia popular, si el setembre encapalarà una gran companyia catalana amb Enric Borràs... Qualsevol cosa que faci Santpere li anirà millor que la revista frívola castellana.

Barcelona: «Dueña y señora»

Fels temps que al teatre castellà no havien sorgit dos autors de l'època dels senyors Leandro Navarro i Adolfo Torrado. Empenya per a anar de dret a trobar la sensibilitat del públic i tota, després, els resultats a la taquilla.

L'empenya aquesta és tan considerable que a vegades els senyors Navarro i Torrado passen de llarg. Les seves obres penquen per excés. Excés de complicacions sentimentals, excés d'intrigues, excés de cops de teatre... Però sempre que es deturin al moment just, assoliran èxits remuneradors.

Ara, possiblement n'hagin trobat un en aquesta "Dueña y señora" que s'estrena al Barcelona. El públic teatral vol caràcters, autèntics o falsos. El de la protagonista de "Dueña y señora" és basant fals. Però què hi fa si dona ocasions a les llàgrimes i als efectismes melodramàtics?

El públic aplaudeix molt "Dueña y señora", i la seva interpretació Carmen Diaz.

Romea: «¡Caray, lo que sabe esta chica!»

No començem l'error de jutjar la producció teatral argentina pels mostres que ens n'ha ofert Paulina Singerman. Hem de creure que

aquesta gran actriu es decanta per cert gènere de comèdies brillants, buides del tot, però que es presten admirablement a lluir les qualitats d'interpretació extraordinària que ella porta en si.

En aquest sentit, "¡Caray, lo que sabe esta chica!", comèdia pura i epigràfica, caracteritzada pel seu diàleg complicat i grotesc, ha ofert a Paulina Singerman un marge amplíssim per a fer comèdia. No anem pas a prodigar-li més elogis dels que ja li portem prodigats. Més aviat, en ocasió del seu comiat, expressem el desig ferventíssim que torni ben aviat entre nosaltres, i d'ésser possible, que en les noves actuacions, als elogis que dedicarem al seu talent, d'interpretar-hi pugem afegir els que ens mereixi el seu encert a escollir i seleccionar un repertori còmic.

Divendres vinent s'estrena «El blau del cel», a Novetats

Al Novetats s'estrenarà el divendres dia 10 una obra teatral que ha despertat l'atenció del públic i que, ara com ara, ja fa parlar els més curiosos. Es tracta de "El blau del cel", de l'autor austríac Chlumberg, adaptada al català per Joan Alavedra.

"El blau del cel" és una comèdia d'una forma nova, trepidant i molt dramàtica. La seva originalitat, però, no li resta pas qualitat literària. Serà una obra per a tothom i que la companyia Nicolau-Martori pensa muntar amb una esplendidesa pocs vegades vista en els nostres escenaris.

Comparacions odioses... però útils

per CARLES SOLDEUILA

L'Exposició de Brussel·les ha estat força més modesta que la de Barcelona. Els catalans que l'han visitada no han deixat d'adonar-se'n. Les fonts lluminoses que va crear el nostre Carles Bohigues hi han estat coplades i empetidides. "Le Vieux Bruxelles" no és sinó una imitació del que els nostres artistes i arquitectes van fer amb llur "Poble Espanyol".

No he pogut comprovar personalment la veritat d'aquestes afirmacions. I em reca. Pocs països fan de tan bon visitar com Bèlgica. Però la constància i pluralitat dels testimonis m'indueix a creure que els catalans que han remarcat els avantatges aparents de la nostra exposició sobre la celebrada a la capital belga, no s'han deixat emportar exclusivament per llur delit patriòtic, sinó que han estat força objectius. Admetem, doncs, que per al pur espectador, per al bado desinteressat, per al turista que no demana sinó sensacions, aquí, a les vores de la Mediterrània, li va ésser ofert un plat més apetitós que en l'antigüitat de Brabant.

Ara bé: la nostra Exposició — i dic i repetixo nostra perquè l'hem pagada amb diners nostres — des del punt de vista econòmic va ésser un formidable fracàs. Els ingressos van restar molt per sota de les despeses. L'afluència de visitants no va correspondre a la magnitud del sacrifici — un sacrifici que encara ens fa anar gaperuts. Hi ha nombre d'industrials que encara agiten crèdits contra l'ajuntament. A totes les cartes que surten de Barcelona per a l'exterior de la Península encara, com d'esigma que fa semblant de degenerar en perpetu, va un segell que ens recorda, melanciosament, l'apoteosi de l'Exposició 1929. En canvi l'Exposició de Brussel·les, tot just closa, ha saltat amb superavit. No té creditors. No deixa un ròssec de malestar i de lamentacions.

Sens dubte Brussel·les és una de les capitals més ben situades per

atraure el turisme d'Europa i d'Amèrica. País fronterer de França i d'Alemanya, acant a les costes angleses, acant a l'Atlàntic i al mig de les principals línies de navegació que hi menen, és un veritable "carrefour" del món. Tots els estius i totes les primavera, sense necessitat de sonar cap gong estrepitos, Bèlgica atrau milers i milers de turistes que s'aturen embadalits a la Gran Plaça de Brussel·les, que somriuen davant el "Manneken-Pis", que s'amaren d'humitats romàntiques vora els canals de Bruges, que fan el senyor a la platja d'Ostende, que prenen algues a Spa, que es passegen pels nombrosos museus atapeïts de Memling, de Van Eyck i de Rubens.

Però seria imperdonable que un cop comprovat que Brussel·les té una situació geogràfica molt més favorable que no Barcelona per a la celebració d'exposicions internacionals, ens arroïssim d'espantes i sospiréssim: "Què hi volem fer?". Contra aquestes fatalitats no és possible de lluitar. L'exposició nostra, situada a una altra latitud, més prop dels centres cabdals d'Europa, també hauria anat bé, i la de Brussel·les, emplaçada a Barcelona, hauria produït si fa no fa el mateix efecte.

Doncs no. Crec que és útil i necessari que ens pensem de la idea que no basta la invocació de la latitud per a excusar el fracàs dels pro-

jectistes i dels realitzadors de l'Exposició de Barcelona. No, no. En primer lloc, si admetem que la situació geogràfica és un handicap insuperable, l'obligació dels dirigents de Barcelona seria de no emprar mai en empreses que saben per endavant que han de constituir un mal negoci. En segon lloc, ningú no ens ha demostrat que sigui impossible d'organitzar Exposicions on els càlculs de probabilitat siguin més afins i més seriosos que els que serviren de base a la nostra. Aquí, ja ho podem dir, els organitzadors de l'Exposició no en feren cap, de càlcul; van llançar-se a edificar palaus, a construir fonts màgiques, a explanar terrenys, amb el sol desig de fer una cosa grossa i espantadora. La idea no diré de negoci a l'estil prosaica i entenenament dels brussel·lesos, sinó de proporció entre l'esforç emperat i el profit a obtenir, no va ésser tingut en compte. La publicitat, factor més decisiu que la mateixa realitat que n'és objecte, va ésser feta de la manera més poc solida i ineficaz que pugui imaginar-se.

Escarmentarem algun dia? ¿Poderem el vici d'estimar més el brag que la mània i de fer els gegants?

Hom retreu sovint el dictari que va aplicar-nos el Dant en un vers de la Divina Comèdia, i, sens dubte, alguns aspectes de la nostra història i de la nostra psicologia actual, acusen una avira poveria persistent. Però convé notar que aquesta avira es combina meravellósament a una prodigalitat que no té ni la gràcia de deixar un rastre durable i magnífic.

Els jardins de Montjuïc, lleu? Si, els jardins de Montjuïc són esplèndids i honoren la ciutat. Però ens hauria sortit molt més a compte d'anar-hos fent a mesura de les nostres forces que no de complicar-los amb una exposició on, comptat i debatut, no tenim res a exposar.

Les dretes contra la cultura

Els atacs als mestres i a l'ensenyament

Al miting celebrat per la CEDA catalana al Gran Price el líder Clerra i Voltà, després d'oferir-se a que li fos analitzada la sang per comprovar que no tenia res a veure amb els jueus, va emprendre les contra l'ensenyament oficial a Catalunya, com si no n'hagués prou amb els enemics de fora de casa, i digué: "S'ha d'evitar el que ha esdevingut a Catalunya, on a les escoles s'ensenyava els nens contra Espanya i contra Déu".

Per altra part i seguint les mateixes normes, l'ex-conseller gestor Jover i Noll es desfogà "condemnant l'obra de descatallanització que s'ha efectuat a les escoles, manifestant que el dany inferit a quatre generacions no pot ésser més gran".

Aquests paràgrafs, fets per a ús de totes les "japistes" gòtiques i menapausques que combreguen amb les mateixes idees i males intencions, han motivat una enèrgica protesta del Deganat de Mestres nacionals de Barcelona, reunits dissabte en Assemblea.

A tal fi foren llegits els conceptes emesos pels dos "sots-jefes", i per unanimitat s'acordà tenir en compte aquests dos conceptes injuriosos, protestant enèrgicament de llur contingut, comunicant-ho així a la Federació de Mestres de Catalunya per prendre les mesures adients, fent remarcar que el Magisteri oficial ha observat sempre lleialment — massa lleialment, diem nosaltres — els preceptes laics que la Constitució mana i els deures polítics i patriòtics que aquella imposa.

Per la nostra part, direm que els senyors Clerra i Jover han volgut imitar el "Jefe, jefe, jefe" en els seus desigs contra les escoles de l'Estat.

Recordem que temps enrera el "Jefe", que mai no s'equivoca però que no n'entén, ni una, ja donà la culpa de totes les calamitats que patim a les escoles i altres centres d'ensenyament.

L'estimació que senten les nostres dretes per l'ensenyament, que no poden controlar com voldrien, és ben palesa...

Tornem a tenir al ministeri d'Instrucció l'impetuós metge i caci de Salamanca senyor Villalobos.

Estem veient que per exercir els ministeris, ara més que mai, cal carregar persones que desconeguin com més millors els afers que tenen a regir.

I aquest ha demostrat amb escreix no conèixer ni voler respectar els drets adquirits pels funcionaris que regien.

Recordem, si més no, que ell fou ara fa un any el que concebé la idea de deferir dretes de les nostres institucions més ben organitzades: el Patronat Escolar i el Patronat Universitari. Ell fou el que treballà a caprici la legislació del Magisteri, convertint drets adquirits i justos i que fins la monarquia havia respectat, en l'anarquia més espanyola.

Acabem de llegir les manifestacions fetes com a ampliació del Consell de ministres darrer relatives a l'ensenyament a Catalunya, i d'aquestes en deduí un criteri semblant al de l'any 34. A més, vol redactar uns projectes que afectaran l'ensenyament Magisteri de tot Espanya.

Coneguda l'audàcia i empena de l'"amo" del ministeri, com la manca d'assessaments necessaris, és natural que els projectes de Villalobos hagin posat en tensió l'ànim del Magisteri oficial, el mateix que el dia de la seva reelecció, puix que veuen ja la novena apropiada el nivell de nomenaments telegràfics i altres disposicions vexatòries en perjudici de la tasca de l'ensenyament, tasca que per a ésser profitosa requereix que l'educador tingui la serenitat del qui se sap respectat en els seus drets assolits legítimament.

I hem de reconèixer que aquest respecte ha estat desconegut per les dretes i no l'albirarem pel Centre, amb trista cançó d'un Villalobos que, segons frase d'un periòdic madrileny, féu amable al Magisteri el denigrant record de Ferran VII.

J. G. F.

A Espluga de Francolí

Gran miting d'afirmació republicana i unificació

El diumenge dia 29 del propassat desembre, tingué lloc un gran miting d'afirmació republicana, organitzat pel Centre Republicà d'Esquerra d'Espluga de Francolí, en el qual prengueren part, ultra el president de l'esmentat Centre de la localitat, el secretari del Centre de Joventut Federal de Tarragona, Josep Requesens, el militant tarragoní Benet Cerda, el president de la Comarca de Tarragona, J. Vives i Pere Foix, de Barcelona.

L'acte constituïa una gran manifestació esquerrana i republicana. Més de dues mil persones omplien el Cinema Francolí. Moltes persones van quedar al carrer, perquè no cabien al local.

Els oradors propugnaren per la constitució del Front Popular, a base de totes les forces republicanes i dels partits obrers, per tal de vèncer el feixisme espanyol dirigit per Gil Robles.

Pere Foix, especialment, recomanà la més estreta unió de totes les fraccions dels liberals i republicans, des de Martínez Barrio fins als anarquistes, que per un moment han d'abandonar llur apoliticisme, per tal d'oposar un mur inèxorable a la reacció i destruir definitivament l'anti-república vaticana, personalitzada per Gil Robles en col·laboració estreta amb Alexandre Lerroux, l'ex-demagóg i straperlista, venut a la reacció. Foix demanà un minut de silenci per a Companys, els Consellers i les víctimes de la repressió.

Tots els oradors foren entusiastes i aplaudits. Es donaren vistes a Galán i García Hernández, a Companys, a la República, etc.

Les autoritats prengueren grans precaucions. Patrullaren pels carrers d'Espluga de Francolí nombroses parelles de la guàrdia civil. L'ordre fou perfecte, i resultà un acte grandios de republicanisme i d'unitat.

EPMASE?... EPMASE?...

Avui s'ha posat en venda

CURIOSITATS DE CATALUNYA

(Setmanal)

Preu: 20 cèntims

NOVA I GRAN URBANITZACIÓ A BARCELONA

Torre del Baró

Quaranta milions de pams quadrats de terreny rodejats de pins, els dividim en solars per a cases xaltes a 10 cèntims pam. Signades les escriptures de 400 solars com a regal davant el notari Sr. Alcover degut a les múltiples demandes, continuem a benefici del públic donant els solars com a regal a 10 cèntims pam. Llibre de despeses i amb el lliurament de plans i escriptures a l'acte.

DESPATX: CORTS CATALANES 802, quart. Telèfon 21309

Coliseum
Les Artistes Asociados presentan
La Pimpinela Escarlata
DIRECTOR Alexander KORDA
La grandesa y emoción auténticas de la historia en un film tan vibrante y dinámico como una novela de aventuras

Freixenet

CHAMPANY
d'alta qualitat
CAYES A SANT SADURNI D'ANOIA

MAJESTIC HOTEL
I RESTAURANT
Coberts a 10'50 ptes. i a la carta
Plats regionals - Excel·lent cuina
Servei perfecte - Salons per a
Cançons, Bodes, etc.
Orquestra :: Preus moderats

OMNIBUS i CAMIONS
G. M. C.
BLITZ
BEDFORD
JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97-Tel. 31506-Barcelona

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Agustí Bo
TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIO I ARXIU
CORTS, 596. Tel. 10266

CATALUNYA RECLAMA EL RESTABLIMENT DE L'ESTATUT

El gran ridícul dels monàrquics i la CEDA

1936

Història d'una Convenció frustrada. - Comentaris que hi fan els senyors Marial i Sánchez Albornoz

per J. PASTOR WILLIAMS

Un breu antecedent

Els monàrquics, una vegada més, han conegut el ridícul espantós. I no fou més gran per una prudent protecció inesperada amb que els distingí el senyor Alba.

Fem-ne una breu història. Les nostres dretes anunciaren pomposament que si el dia 2 de gener no era dissolt el Parlament, elles obririen l'hemicle i celebrarien sessió. Ho digueren en la premsa i en els mitjans. L'anunci, naturalment, era una maniobra: la de pressionar, mitjançant l'amenaça d'actituds violentes, perquè la dissolució s'efectués abans que se'ls desmuntés tot el bastidor electoral que tan conscienciosament i pacientment han aixecat des dels temps de l'estraperlo senyor Salazar Alonso. Amb les seves Comissions gestores — municipals i provincials — constituïdes per agraris, cedistes, radicals, melquiadistes i lligaires, la tipuclada i les actes en blanc amb llurs centenars i centenars de vots estaven assegurats. I amb ells, el triomf. El fals triomf electoral.

En llurs ferotges actituds, que tenien tant de demagògiques com de risibles, existia un formidable element còmic i grotesc: que els monàrquics engrescaven els cedistes i els cedistes animaven els monàrquics, però sense que cap d'ells pensés remotament a ésser l'iniciador de l'actitud violenta. Com sempre. Cent d'ordre, per covardia, per a desordenar. Que desordenin els altres. Que revolucionin els altres. Ja vindran ells després per a, comodament, explotar el triomf pel qual els altres s'arrisquen.

Un baldó que detura un cop d'Estat

Com és lògic, Gil Robles no hi assistí. Destacà pels passadissos uns

quants observadors. El senyor Avia, el senyor Casanueva i alguns altres anaven de grup en grup adquirint notícies, polsant l'ambient, pesant les forces. Somrients, amables i enigmàtics, però sense comprometre's. Quan se'ls preguntava què farien, tornaven a somriure i callaven. L'interrogant seguia enlaire, davant la mirada escrutadora dels diputats republicans i del centenar de periodistes que acudiren a aixecar acta dels esdeveniments.

La minoria monàrquica, integrada, es trobava al bufet. Converses en veu alta, conceptes durs, frases ferides — dites sense embuts, més aviat amb actitud violenta i gest de desafiament — contra totes les institucions republicanes. Els rabadans — Golcochea, Calvo Sotelo, Domínguez Arévalo — anaven i venien. Davant seu, en una altra taula, també somrients i amb expressió burleta, els sots-secretaris de la Presidència i de Governació, senyors Camarà i Echeguren. Quan el rellotge marcà les quatre — hora oficial del començament de la sessió —, l'expectació augmenta. ¿Què passarà? ¿Assaltarien l'hemicle? ¿I qui seria el que ho faria? Totes les mirades es dirigiren al grup monàrquic. I les d'aquests s'encaminaren al grup cedista.

El senyor Gil Robles — escorredís i jesuític — envia un dels seus secretaris amb un centenar de còpies de la carta violenta — violenta contra el Govern — que dirigí al President de la Cambra, per tal que fos lliurada als periodistes. ¿Quin fi perseguia amb això? Indubtablement el d'empenyer els monàrquics a les actituds violentes. ¿Desconixement de la realitat? Perquè els monàrquics no era pas això el que volien. Llur desig era, ensem, empenyer els cedistes. Tots volien l'assalt, però que el fes un altre. No

eren cartes — per violentes que fossin — el que allí mancava, sinó una altra cosa molt diferent. I aquesta altra cosa era el que no sortia per enlloc. Ningú — d'entre els qui unes hores abans es prometien ésser herois — es decidia a donar el primer pas.

Les quatre i deu minuts. I... sensació. El senyor Toledo (Romualdo), després d'unes converses en veu baixa amb els senyors Fuentes Pila, Golcochea, Maura i Calvo Sotelo, es dirigí cap a la porta de l'hemicle. Tothom el segueix amb la mirada. El senyor Toledo arriba. Empeny la porta, sota la guàrdia vigilant d'un uixer corpulent. Però la porta no cedeix, perquè el senyor Alba ordena que fos tancada amb una balda. El senyor Toledo fa un gest d'estranyesa. Somriu. Mira la porta de dalt a baix. I se'n torna.

Allí acabaren les actituds heroiques. Davant aquella petita balda, que no hauria resistit l'empenta d'un noi, es frustrà el terrible cop d'Estat.

La força dels monàrquics no arribava ni a això. Pel que pogués ésser, no es van veure amb cor de donar el cop d'estat.

El ridícul dels monàrquics

Però si aquí acabaren les actituds dramàtiques i teatrals, també aquí mateix començaren les grotesques. Davant aquest ridícul — que fou acollit amb sorolloses rialles i que aviat el telèfon s'encarregà d'escampar per Madrid i provincies amb la rapidesa del llamp —, calia fer alguna cosa. I aleshores el senyor Calvo Sotelo es va treure de la butxaca — amb la mateixa solemnitat i precaució que s'extreu una bomba — les dues cèl·lules proposicions acusatòries contra el Govern i contra el President de la República que ja han estat publicades per la premsa.

Ara l'èxit ja era més fàcil. Aquí ja no calia el valor personal d'esbotzar una porta i arrostrar una responsabilitat. Per a aquestes proposicions només calia estampar una signatura.

I... Decepció! Posades les proposicions damunt la taula, només els signaren els monàrquics. Els cedistes passaven, les llegien, les miraven... i les tornaven a deixar sense signar-les. Calvo Sotelo s'estranyava davant d'aquella actitud i cridava desafadament:

— Però si aquí es diu el mateix que diu el vostre cap polític en la seva carta! Però si això és el menys que es pot fer després de tot el que vossaltres i nosaltres venim dient aquestes coses!

Era inútil tot. Dues hores portaven les proposicions damunt la taula i als seus peus només figuraven les trenta i tantes signatures monàrquiques. El ridícul tornava a adquirir caràcter de catàstrofe. Els comentaris tornaven a ésser durs, punyents i segants. La maniobra monàrquica quedava al descobert, en tota la seva nuesa, i la tàctica jesuítica de la Ceda es manifestava cruantment. I aleshores ens fou possible als espectadors de presenciar un espectacle inesperat i meravellós.

Calien més signatures. Fos com fos, a qualsevol preu, s'havien d'aconseguir. I aleshores... ¿Qui hauria pogut sospitar que l'il·lustre comediant senyor Maura anava a desfer-se al paper d'un assessor telefònic. No obstant, així fou. Reclos en una cabina, el senyor Maura llançava el S. O. S. anglosaxó als correl·ligats i simpatitzants. ¿Podia ningú sospitar que el senyor Golcochea es convertís en un uixer? Doncs allí el teníem, sense moure's del guarda-roba, ajudant a treure's el ganyu a tots els diputats cedistes i agraris que entraven al Parlament i fent-los allí les primeres insinuacions. I el senyor Moreno Herrera i el senyor Fuentes Pila, sufragant al bufet les despeses que es feien... I el senyor Calvo Sotelo, entre lívid i vermell, pronunciava inabundables discursos al saló de conferències en defensa de la Constitució republicana, que unes hores abans volien estripar. I, perquè l'efecte fos més dur, el feixista senyor Albifana, dormint i roncant en absurda postura, sobre un divan.

Tot era grotesc i ridícul. Tant, que els senyors Camarà i Echeguren, la missió dels quals era coneguda sobradament, no consideraren necessària la seva presència al Congrés i marxaren a llurs respectius despatxos.

L'honor monàrquic es pogué salvar — a mitges només — gràcies al senyor Gil Robles. Aquest — que havia estat informat de tot el que succeïa telefònicament, minut a minut — arribà quan els monàrquics ja estaven virtualment ofegats. L'epilèpsia del senyor Gil Robles es commogué davant uns aplaudiments que li atorgaren als passadissos. I — gratitud per l'acolliment? Càlcul per a l'esdevenidor? — el senyor Gil Robles es convertí en un senyor monàrquic més signant una proposició. Una, només. El senyor Gil Robles sempre es queda a la meitat. I el senyor Gil Robles, en aquesta ocasió, llançà els seus cent deu diputats darrera els trenta monàrquics. Es veia que no es diferenciaven en res. Però els alfonssins li retragueren allí mateix públicament de no haver signat en ambdues proposicions. I els republicans prengueren nota que hagués signat en una.

El Nadal dels Minaires

Quina rosada que ha plogut del cel!
Pluja de llum que fa la terra flonja,
els minaires l'han vist com una esponja
mullada i xopa de claror d'estels.

— Pujeu a flor de terra a fer les paus,
oh vells minaires, presoners de guerra!
Sortiu d'aquesta tomba que us enterra!
— Hi pesen massa lloses de palaus.

Pels esguards avesats a la tenebra
és massa tendra aquesta llum de gebré
i el cel d'aquesta nit és massa blanc.

Ja pujarem la nit tants cops promesa:
Cada palau serà una pira encesa
i cada estel un degotís de sang!

Les Tombes Flamejants

Fou una Pàtria. Va morir tan bella,
que mai ningú no la gosà enterrar:
damunt de cada tomba un raig d'estrella
sota de cada estrella un català.

Tan a la vora de la mar dormia
aquella son tan dolça de la mort,
que les sirenes dia i nit sentia
com li anaven desvetllant el cor.

Un dia es feu una claror d'albada
i del fons de la tomba més glaçada
fremí una veu novella el cant dels cantés.

— Foc nou, baixa del cel i torna a prendre!
Ja ha sonat l'hora d'esventar la cendra,
oh Pàtria de les tombes flamejants!

Hamel.

Epíleg

Al dia següent, ningú no es recordava ja de tals episodis. Aquesta fou, lector, la síntesi d'una sessió celebrada paradoxalment als passadissos.

Escolla ara uns comentaris.

Ens diu el senyor Marial...

El senyor Marial té el sever aspecte d'un diplomàtic britànic. Alt, angulós, amb un lleu somris escèptic, grisos els cabells, apagat el to de la seva veu, correctes els seus modals, sap trobar sempre per a tots els fets un comentari breu, concís i encertat, al qual té cura escrupolosa de treure transcendència en la seva expressió. Al senyor Marial no li plau de fer gestos ampullosos i teatrals. S'estima més posar l'actitud en la intenció, acurada i subtil.

I li preguntem: — ¿Què us han semblat aquestes algarades dels monàrquics?

El senyor Marial somriu, amb gest anàleg al que hauria fet davant una entremalladura d'infants.

— Bah! Són mancades de tota transcendència. Si no fan aquestes coses, ¿què faran?

— Bé, però sense fugir d'estudi... ¿Les proposicions acusatòries que redactaren...?

— Però si no fujo d'estudi! Dic, simplement, que ni els seus crims ni les seves proposicions tenen la menor importància. I ells mateixos són els primers convenguents. No passarà absolutament res. Ja ho veureu.

— ¿Creieu, doncs, constitucionals els decrets?

— En absolut. El de la pròrroga pressupostària, sense el menor gènere de dubte.

— I el de pròrroga de les sessions? — Idèntic. Perquè, portant la qüestió al límit, ens trobaríem com a màxim davant d'un cas d'interpretació, però res més. Ni de prop ni de lluny no pot existir transgressió constitucional. I aleshores, col·locats en aquest terreny de la discussió, crec fermament que cal en absolut que un Govern la missió principal del qual és fer unes eleccions, no pot admetre unes Comissions gestores que han provat reiteradament el seu desafecte al règim. Tant més quan

aquestes Comissions no van tenir origen popular, com tothom sap, sinó que van néixer d'una gens destra i vella maniobra de cacic. Respectar-les hauria estat faltar a l'esperit de la Constitució. I escometre tota aquesta obra preelectoral no es pot fer — i cal que no es faci — després

MELCIOR MARIAL

d'haver estat publicat el decret de dissolució i feta la convocatòria.

— ¿Creieu que s'han de reposar els Ajuntaments del 12 d'abril?

— En general, aquesta ha d'ésser la mesura a adoptar.

— Si es tractés el tema de la proposició acusatòria contra els ministres a la Diputació permanent, ¿quina seria l'actitud de la vostra minoria?

— Per a aquest cas concret, de franc i decidit ajut al Govern. No podem oblidar tampoc les finalitats que persegueixen els iniciadors de la tèrbola maniobra.

— Una pregunta: ¿consideren la Ceda com republicana, encara que amb significació dretista?

El senyor Marial torna a somriure.

— La Ceda — que tothom ho tingui present — no és ni republicana ni monàrquica ni res més que cedista.

Panxacontentista, com s'acostuma a dir. Partidaria d'ella mateixa, contemplant el seu mèrit com el centre del món. Egoista fins a l'exageració. Legalment, és clar, apareixen com emmarcats en la República, puix que han governat — "passez le mot", com diuen els francesos —; però, moralment, per la seva història i els seus fets actuals, cal considerar-los com hostils al règim.

Fa una pausa, i afegeix:

— Ah! I digueu que els considero com un perill per a la República, perquè tan prompte com els convidrà seran capaços de traïr-la. Quan els convidrà... i quan podran, naturalment. No ho han fet ja, amb profund dolor del seu cor, perquè no han pogut.

— ¿I la seva actitud en anar del braç amb els monàrquics en aquesta proposició acusatòria?

— Gens destra. Profundament mancada de destresa. No és concebible que una força que disposa de cent deu diputats giri com un satèl·lit al voltant d'una altra que solament en té trenta... pel que els té. En la pràctica cal traduir el fet per una pròpia confessió d'impotència. Això equival — aviat se'n donarà Gil Robles — a transferir la direcció de la Ceda a mans de Calvo Sotelo, amb la significació política d'aquest i perdent la pròpia.

— I els intents de la Ceda de fundar un partit allà a Catalunya...

— Bah! — fa el senyor Marial, amb un gest de profund menyspreu. La Ceda no té res, absolutament res a fer a Catalunya.

— ¿Creieu en la formació del front únic d'esquerra per a les eleccions?

— No cal dir-ho. Es farà.

— I a Catalunya?

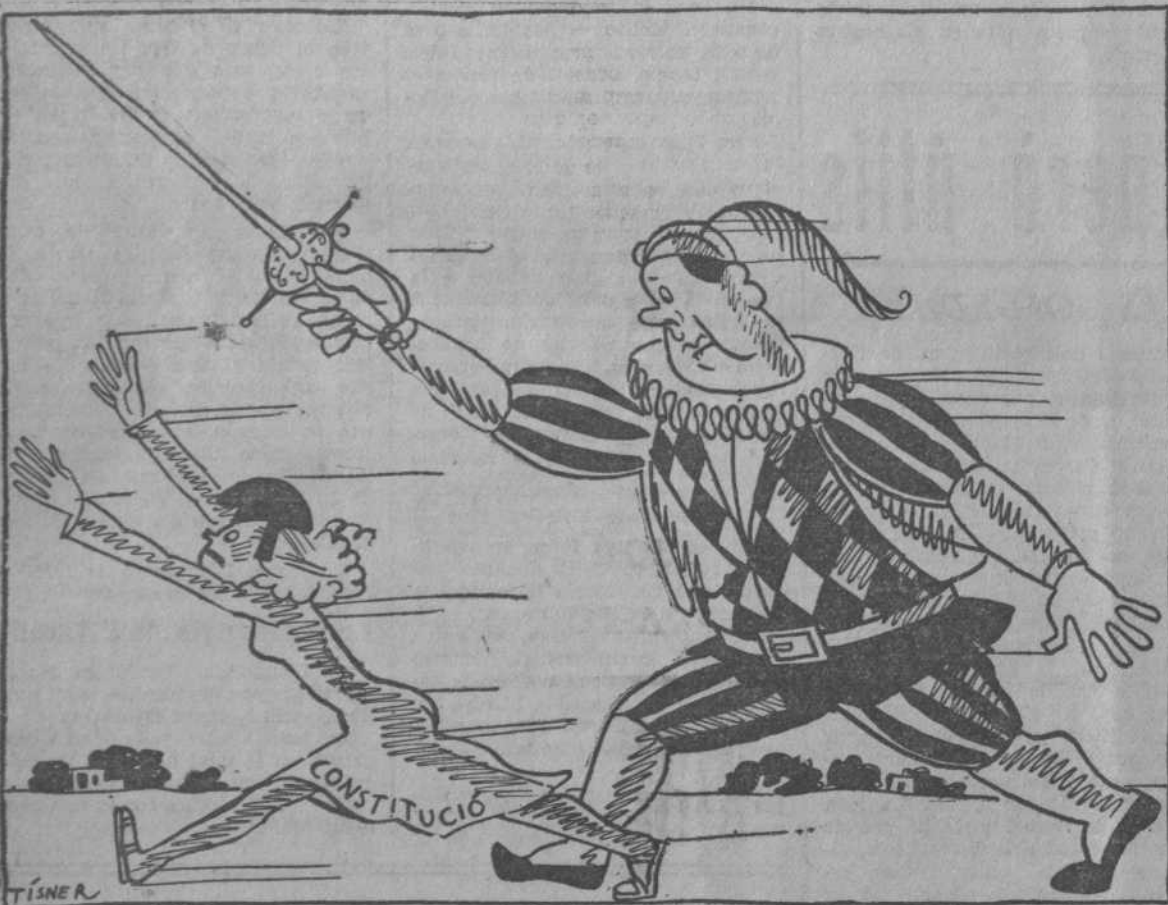
— També. Allí s'ha de fer amb preponderància absoluta de l'Esquerra.

— Pronostic?

— Doncs... no per la meua ideologia, sinó per convicció i coneixement de com estan els electors, tinc una fe absoluta en el més rotund triomf esquerrista... Digueu-ho així...

I res més no ens ha dit el senyor Marial. Però ja n'hi ha prou.

(Passa a la pàg. 5)

LA CONSTITUCIO: — Socors! Que em defensa!

En acomiadar-se dels seus lectors i amics, la rambla de Catalunya, setmanari, els diu: A reveure dijous, des de la rambla, diari catalanista de les esquerres (edició del vespre)